
Mathilda Wrede.

OP den Kerstavond van het afgelopen jaar overleed Mathilda Wrede, de vriendin der gevangenen in Finland.

Zij was een buitengewone vrouw. Al toen zij heel jong was, kwam zij in aanraking met gevangenen, doordat die af en toe ruw werk kwamen verrichten op het landgoed van haar vader. De sombere, inzichtzelfgekeerde mannen maakten op het gevoelige meisje een diepen indruk, ze kon de gedachte niet van zich afzetten, dat er liefde en licht gebracht moest worden in het donkere bestaan van die uitgestootenen. En omdat ze al heel jong Hem kende, Die alleen waarlijk licht in duistere zielen kan brengen, rijpte in haar het verlangen, aan eenzame gevangenen te gaan vertellen van Jezus' liefde. „Armo ja Rauha” — „Genade en Vrede”, dat zou haar leven lang haar devies zijn.

Twintig jaar was Mathilda Wrede oud, toen zij haar werk in de gevangenis begon. Denk eens in wat dat beteekende: een teer persoontje uit een oud adellijk geslacht, een jong meisje van brooze gezondheid, dat daar komt tusschen die ruwe mannen: sommigen verbitterd, anderen bij oogenblikken woest en opstandig, en met wèlk een afkeer vaak tegen de boodschap die zij bracht!

Maar hoe is het mogelijk dat zij, die uit zoo'n heel ander milieu kwam, den weg wist tot het hart van deze menschen, en de taal kon vinden, waarop hun afgestompt gevoel reageerde?

Misschien vinden we in haar portret het antwoord. Dat fijne gezicht met die bezielde oogen, maar met den deernisvollen smartelijken mond, dat heeft ons iets te zeggen. Mathilda Wrede was niet een evangeliste, die uit de hoogte van haar onaantastbare geloofsrijkdom geestelijke gaven uitdeelde. Maar zij was iemand die meeleeft de tragische verhalen van gebroken, verwoeste levens. Die meestreed in hun worsteling tusschen twijfel en geloof, en mee-leed in de kwellingen van zenuwoverspannenen, die door de herinnering aan hun misdaad tot op de grenzen van den waanzin werden opgejaagd. De vriendin der gevangenen doorleefde dat alles zóó intens, dat zij nachten slapeloos kon liggen, bezig met het levensleed van de menschen, die ze zich had aangetrokken. Maar daarna was ook een enkele ontmoeting met iemand van wien ze voelde: „die heeft mijn hulp noodig!” — genoeg om haar weer te doen opveeren, zoodat ze opgewekte troostwoorden sprak, of zachte woorden van liefdevol begrijpen.

Hoe zij predikte vertelt zij zelf als ze in een

rede, in 1922 te Nyborg gehouden, spreekt over haar werk in de gevangenis Kakola:

„Daar een gevangene mij over slangenkruid gesproken had, sprak ik hun over de heerlijke schoone bloemen die maar uit één bloemblad bestaan, terwijl de meeste andere bloemen uit veel verschillende bladen bestaan. En als we ons zelf nu bij die bloemen vergelijken, wat bestaan wij dan niet uit veel verschillende bladen! Uit eigenbelang, hebzucht, haat, begeerte naar macht en uit nog veel, veel meer.

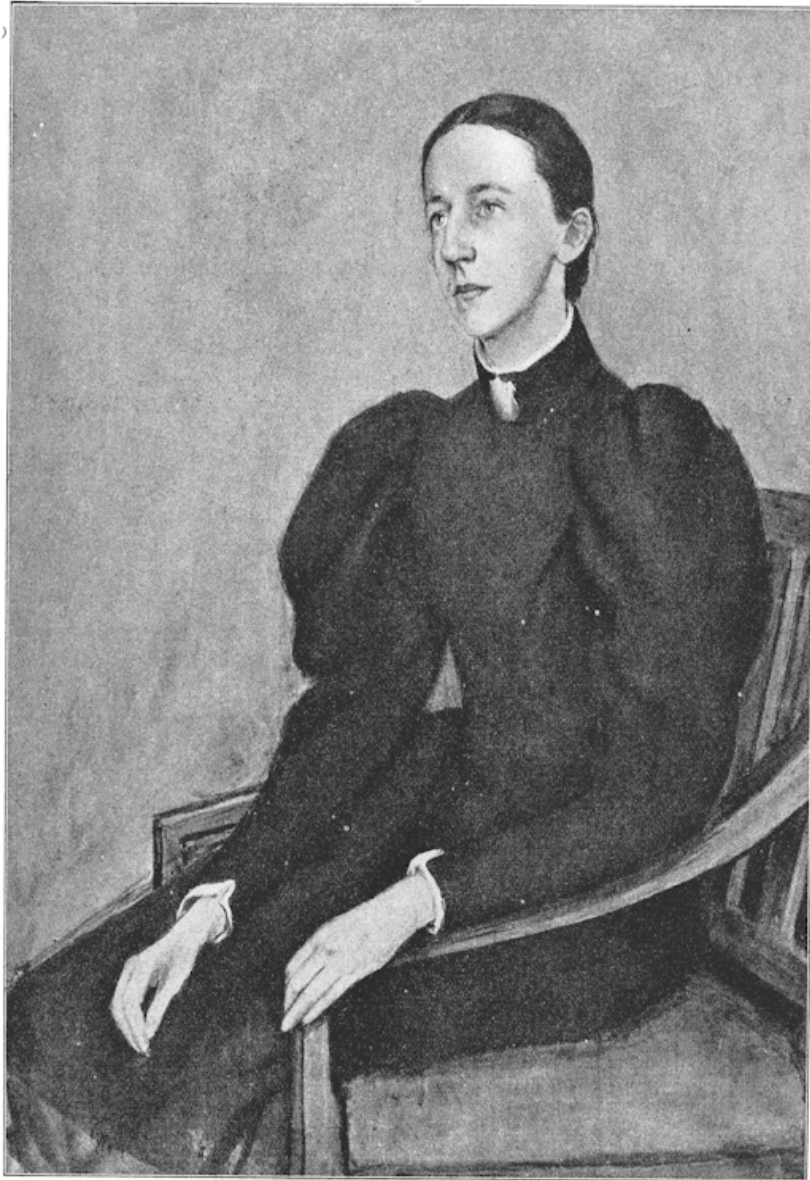
„Daarop beproefde ik hun Jezus aan te toonen als de schoone bloem, het witte, diepe, reine karakter uit één stuk, en zeide dat wij allen, die daar bij elkaar waren, bloemen waren met veel verschillende bladeren, maar dat er een macht was, die ons allen veranderen kon, de liefde van Jezus. Als we ons tot Hem richtten, kon Hij door Zijn liefde al de bladeren aaneen laten groeien, zoodat we uit één stuk werden en op Hem geleken.”

Dat waren andere woorden, dan die de gevangenen van de cipiers en opzichters hoorden. Mathilda huiverde dikwijls als zij hun ruwe optreden zag tegenover mannen in wie ze het aarzelende verlangen ontwaakt wist om hun leven te veranderen, om „weer goed te worden.”

In den oorlogstijd heeft Mathilda Wrede veel verdriet ondervonden. De toegang tot de gevangenis werd haar ontzegd. Haar levenswerk werd haar zodoende onmogelijk gemaakt. Maar hoe heeft deze ware Christin dit opgevat? Zij heeft er zegen in weten te vinden. Vroeger had zij uitsluitend geleefd voor de ongelukkige gevangenen. Nu zij hen niet meer bezoeken mocht, werd haar hart ook geopend voor de nood van anderen, en zij zag in, dat wij allen in zekeren zin gevangenen zijn, die behoefte hebben aan evenveel liefde en hulp als zij, die letterlijk in de gevangenis zitten.

Toch heeft zij in den oorlog veel geleden; zij, die overal vrede zocht te brengen, kon de gedachte niet verdragen dat daar menschen zóó gevoelloos doodden en ter dood gebracht werden. Het knakte haar gezondheid, wèl werkte zij nog zoo veel zij kon, maar de ziekte-perioden volgden sneller op elkaar, en deze Kerstmis stierf zij, 64 jaar oud.

Het is de moeite waard, de boeken over haar te lezen van Ingeborg Maria Sick en van Evy Fogelberg, de vriendin met wie zij jaren lang samen woonde. Het doet ons zien, hoe rijk het leven van een vrouw kan zijn.

Mathilda Wrede.